

1863, ere indførte tvende væsentlige Modifikationer, idet der dels i Overensstemmelse med hvad ovenfor er anført i Bemærkningerne til Tarifen i § 1 under Drillebarer, er foreslaaet Ophøvelse af Afstrifning i Kreditoplaget for Vin ved Udførsel til fremmed og toldfrit Sted, dels ligejøm i de tidligere Negjeringsforslag er optaget en Forandring i de almindelige for Kreditoplaget efter Toldforordningen af 1ste Februar 1797 gjældende Regler, derved at man for at hømme de Misbrug, der ere en Følge af, at Kreditoplagshaverne kun skulle angive det, der af dem er affat fra Kreditoplaget i Tiden mellem Kvartalets Slutning og Efterhønet, til Efterretning for Ophønet, medens Afregningen for disse Varer først sker efter det løbende Kvartals Slutning, har optaget en Bestemmelse om, at Tolden af Alt, som ikke ved Efterhønet findes i Behold eller paavises at være udført til Udlandet eller tilstrevet andet Oplag, forfalder til Betaling samtidig med Afgiftsberigtigelsen for det udløbne Kvartal.

Til § 30.

Toldgodtgjørelsen for Sukker og Sirup er nu fastsat saaledes:

for Kandis samt Sukker i hele eller sønderlaaede Toppe, Plader, Rager eller deslige uden Hønsyn til Farven, og for pulveriseret Sukker, der svarer til Amsterdammers Standardprøve Nr. 19 eller er lysere end denne, pr. 1,000 Pd. 51 Rdlr. 39 $\frac{1}{2}$ eller pr. 1 Pd. 4,925 $\frac{1}{2}$ for Sirup pr. 1 Pd. ... 2,8 $\frac{1}{2}$ Stedet for disse Beløb har Forslaget for Kandis etc.

pr. 1,000 Pd. 100 Kr.
eller pr. 1 Pd. 10 Dre
for Sirup pr. 1 Pd. ... 3,5 Dre.

Den nuværende Godtgjørelse 102 Kr. 60 D. pr. 1,000 Pd. Kandis etc., bifaldtes ogsaa af den i sin Tid nedsatte Sukkertommision, og maa antages i det Hele at svare til Raffinaderingsforholdene her. Den blev omtrent uforandret optaget i de i 1871 og 1872 forelagte Lovforslag, kun forhøiet til mellem 103 og 104 Kr. pr. 1,000 Pd. og endelig ved Forslaget af 1873 sat til 103 Kr. pr. 1,000 Pd. Naar det nu foreslaas at nedsætte den til 100 Kr. pr. 1,000 Pd. ligger dette i, at det her i Landet tilvirkede raffinerede Koesukker, der med Hønsyn til Godtgjørelsen maa behandles som raffineret fremmed Sukker, kun betaler en Afgift af 9,88 D. pr. Pd., og der vilde derfor ved en Godtgjørelse som den nuværende kunne indvindes ikke ubetydeligt ved at udføre det til Udlandet. Med et Godtgjørelsesbeløb som det fore-

slaaede er derimod Forstjellen mellem dette og Afgiften kun 12 D. pr. 100 Pd., hvad der formentlig er for ringe en Udførselspræmie til, at den kan komme til at spille nogen større Rolle; og hertil kommer paa den anden Side, at en Nedsættelse som den foreslaaede næppe kan antages at ville have nogen større Betydning lige overfor den stadig forbedrede Industri.

Til §§ 34—36.

Efter Forslaget skal der svares en noget høiere Afgift for Benyttelsen af Toldpathusene i Kjøbenhavn end for Toldpathusene i Provindsen. I og for sig synes dette at være rimeligt allerede af den Aarsag, at private Pathusrum vistnok gjennemgaaende ere kostbarere i Kjøbenhavn end i Provindserne, hvor passende Grund som Regel kan erhverves betydeligt billigere end i Forretningskvartererne i Kjøbenhavn, men det er dog ikke dette Hønsyn, der har fremkaldt nærværende Forslag, men derimod Frygten for, at Fasthættelsen af den samme lave Pathusleie for Kjøbenhavn som for Provindserne vilde have til Følge, at de Handlende i en endnu høiere Grad end hidtil vilde finde Fordel ved, fremfor at leie anden Plads, at benytte Toldboden som Vagtingssted for deres Varer, hvorved de allerede nu indstrænkede Lokalteter, til Stede for det Gods, som skal og bør losses der til videre Toldbehandling, vilde blive aldeles utilstrækkelige.

Iøvrigt ere Udskiftets her omhandlede Paragrafer i det væsentlige overensstemmende med de tilsvarende Paragrafer i Loven af 1863.

Naar Dagen for Generalangivelsens Afgivelse regnes som Oplæggesdag, og det derefter kun i et Tidrum af 8 Dage er tilsladt Varer at henligge, forinden der beregnes Pathusleie, kan det navnlig i Kjøbenhavn hænde, at der kan paaløbe Pathusleie for Varer, der kun have været oplagte i en Dag, idet Stibets Udløsning har medtaget længere Tid end 8 Dage. Frøften er derfor forlængget til 15 Dage, hvad der turde være passende, da paa den anden Side en for lang Frist kunde føre til, at Toldbodpathusene og Pladserne bleve overfyldte med Gods.

§ 50 i Loven af 1863 bestemmer, at Udgifterne ved Bekjendtgjørelse om Gods, der henligger uafhønt i Toldbodpathusene, skulle fordeles paa disse Varer i Forhold til Pathusleiens Beløb. Denne Fordeling kan let blive ubillig lige overfor lidet værdifulde Varer, og man har derfor forandret denne Bestemmelse saaledes, at efter Forslaget Udgifterne vilde blive beregnede efter den forholdsvise Del af den samlede Udgift, som